BÜYÜK ATEŞ

SAYI: 10

GANLAV
(Tabanca Aşkı)

NIHAT ÖCAL

50 Krş.

Sarkomer/Çizgi Diyarı

BÜYÜCÜ 19 GARTH

İKİ GEMİ AFRİKA SAHİLİNDE İLERLER...

BİRİNDE

OĞLUN KURTULDU

DİĞERLERİ DE USTAMIN SAYESİNDE...

BİR BÜYÜCÜ DOKTOR KURTARDI DEMEK.

DİĞERİNDE..

BU ZAVALLILARIN İÇLERİ GEÇMİŞ. BEN KURTULMALIYIM BURADAN...

LUMİER, AMELİYAT İÇİN YARALILARI İPNOTİZMA İLE UYUTUYORDU..

ŞU ADAMA İYİ MUAMELE EDİN. OĞLUMU KURTARDI. BÜYÜSÜN. DEN KORKARIM

BEYİMİZ ONA NE YAPARSA YAPSIN.

EVET. BİZ BÜYÜCÜYÜ KIRDIRMIYALIM.

LUMİER'İN GEMİDEKİ İTİBARI MÜTHİŞ ARTMIŞTIR...

BİR HİZMET. KÂRIM VARDI BENİM. ÖBÜR GEMİDE GALİBA...

ONU GETİRTELİM BURAYA.

ÖBÜR GEMİ KUZEYE DOĞRU YOL ALMAKTA. HAFTALAR SONRA BİRLEŞİRİZ.

HAFTALAR..

O GEMİNİN KAPTANI NE EMİR ALDI BİLMİYORUM! BELKİ ESİRLERİ PAZARDA SATACAK..

ZİNCİRE VURULMUŞ GARTH, AZAP DOLU HAFTALAR GEÇİRİYORDU...

SEN HÂLÂ KAÇMAYI MI DÜŞÜNÜYORSUN?

CRACK!

BURADAN KUR. TULUŞ YOK! KEŞKE ÖLSEYDİM...

KARAYA ÇIKINCAYA KADAR KIRBAÇLANMAMAK İÇİN SUSMALIYIM.

GARTH'IN BULUNDUĞU GEMİ BEKRAHA GİDEREK ESİRLERİ SATMIYA BAŞLAR...

"KARAYA ÇIKTIK. SATILDIKTAN SONRA KAÇACAĞIM!

DEVAMI VAR.

PROFESÖR'LE MEG'İ BULMALIYIM. ÖLMEMİŞLERDİR...

HİÇ KUSURU YOK. GAYET DE KUVVETLİDİR..
BU BİR DEV.
ÜÇ YÜZ ALTIN!..

ALİ İŞTE ŞURADAKİ.

ONU AL!

GARTH'IN TALİBİ ÇOKTUR.
SEKİZ YÜZ!
DOKUZ.

KAÇA OLURSA OLSUN AL!

İKİBİN ALTIN!
BU ÇILGINLIK.
AA!

SATTIM.
KADIN ÇOK ZENGİN OL MALI...

KİM BU KADIN?
BİR SÜRÜ HİZMETKÂRLA BİR KAÇ GÜN ÖNCE DOĞUDAN GELDİ.

GEL GARTH.
ADIMI BİLİYOR.

ADIMI NASIL BİLDİN?
HANIMIM SÖYLEDİ BUNU.

GARTH MUHAFIZLARLA BİRLİKTE PERDELERİ KAPALI TAHTIRAVANI TAKİP EDER
İSMİMİ NEREDEN BİLİYOR?

BANYO YAPSIN, YEMEK YESİN. SONRA BANA GETİRİN!
PEKİ EFENDİMİZ.

NEHİR KENARINDA YÜKSEK DUVARLI BİR EV (!)...
ACAYİP. BEN ESİR DEĞİL MİYİM?

ZİNCİRLERDEN KURTULDUM YA. KAÇMAK KOLAYLAŞTI...

BİRAZ SONRA...
YENİ ESİRİ GETİRDİM.
ÇIKABİLİRSİN ALİ...

DÜNYANIN BİR UCUNDAN YARDIMINA KOŞTUM..
DÜNYANIN BİR UCUNDAN MI?

KATAY'DA BAŞINA GELENLERİ ÖĞRENDİM.
BURAYA NASIL GELDİN? İMKÂNSIZ BİR ŞEY BU...

SEN BAŞKA BİR ZAMANDAN BEN BAŞKA BİR YERDEN. KADER BÖYLE.
İSTİKBALDEN GELDİĞİMİ BİLİYOR.

KİMSİN, BENİ NERDEN TANIYORSUN?
BANA BURADA ASTARTE DİYORLAR. SENİ ÇOK İYİ TANIYORUM.

BİZ SENİNLE TANIŞMIŞTIK GARTH. VEYA İSTİKBALDE TANIŞACAĞIZ. ŞİMDİ BANA İYİ BAK!..

PEÇE DÜŞER. GARTH HAYRETLE İRKİLİR. KARŞISINDA BİR DAHA GÖREMİYECEĞİNİ SANDIĞI O SEVGİLİ ÇEHRE VARDIR. ÖLÜMSÜZ VENÜS, İŞTAR'IN ÇEHRESİ.
ASTRA! ASTRA!

OLACAKLARIN HAYALİ SENİ NEDEN SARSTI GARTH?
BİRBİRİMİZİ SEVECEĞİMİZİ VE AYRILACAĞIMIZI BİLMİYOR.

SUSMAKTA HAKLISIN GARTH. GELECEĞİMİ ÖĞRENMEYE HAKKIM YOK.

ÖLÜMSÜZLÜĞÜNÜ VE BİR ÇOK KUDRETLERE SAHİP OLDUĞUNU BİLİYORUM.
ÖYLEYSE ELİMİ TUT. SANA KUDRET VEREYİM.

NEDEN ÖYLE BAKIYORSUN?

BUDALANIN BİRİYİM BEN ASTRA. ZAMANIMA DÖNMEYİ İSTİYORDUM.

HALBUKİ MAZİDE SENİ BULABİLECEĞİMİ DÜŞÜNMELİYDİM.

ASIRLAR SONRA KARŞILAŞACAĞIMI BİLİYORUM.

AMA NE OLACAĞIMIZI BİLMİYORUM. SEN DE SÖYLEME!
PEKİ ASTRA.

ÖLÜMSÜZLERİN, SENİ BENİM DÜŞÜNCELERİMİ ANLAMAKTAN MENETTİKLERİNİ BİLİYORUM.
FAKAT ŞUNU AÇIKLIYACAĞIM.

BENİM İÇİN ARTIK MAZİ OLAN O İSTİKBALDE SENİNLE, ÇOK YAKIN OLACAĞIZ!
BEN DE HİSSEDİYORUM.
R. 120
BANA KALIRSA BİR KAÇ DEFA DAHA KARŞILAŞACAĞIZ!..
FAKAT HAFIZAMDAN SİLİNECEKSİN SANKİ İLK DEFA KARŞILAŞMIŞ OLACAĞIZ!
ZATEN ÖYLE OLMUŞTU..
BANA KALBİNDEKİLERİ SÖYLEDİN. HÂLÂ NEDEN ÜZGÜNSÜN?
AŞKIMIZI HATIRLIYORUM DA... BANA YABANCISIN.
BU DA ARAMIZDA BİR MANİ.
BİRAZ SABRET. BIRAK KALBİMDEKİ HİS KÖKLEŞSİN!
R. 121
HATIRLADIĞIN GİBİ OLACAĞIM.
HAFTALAR GEÇİYOR. GARTH, ASTRA'YLA GAYET MESUT BİR ŞEKİLDE YAŞIYORDU...
BUGÜN AVA ÇIKACAK MIYIZ?
NASIL İSTERSEN GARTH
ATININ NALI DÜŞECEK... BEN DÜZELTİRİM...
AHH.. HAVA NE GÜZEL...
ARTIK İSTİKBALİ DÜŞÜNMÜYOR. AMA NE YAZIK Kİ BÖYLE DEVAM EDEMİYECEK...
SENİN ŞAHİN AVINI YAKALIYAMADI GARTH... BAKÜS KAÇTI..
BEN KUŞA ACIMIŞTIM.
BUGÜN ÜZGÜNSÜN ASTRA...
BELLİ ETMEMEYE ÇALIŞIYORDUM. AKŞAMA ANLATIRIM.
AKŞAM BAHÇEDE...
BANA NE ANLATACAKTIN?
BİRAZ SONRA AYRILACAĞIZ!
BENİ BIRAKAMAZSIN.
SEN BENİ BIRAKACAKSIN...
YANINDA YAŞLICA BİR ADAM VARDI SENİN DEĞİL Mİ?
LUMİER?

ÇOK GÜZEL BİR POLİSİYE HİKÂYE

Küçük Dadı

ÇEVİREN: GÖNÜL SUVEREN

SONRADAN onun cesedini nasıl bulduklarını öğrendim. Küçük dadı, onsekizinde, sarışın bir kızcağızdı... Zavallıya taarruz etmişler, elbiselerini parçalamışlardı. Donmuş yüzünde müthiş bir korku ifadesi vardı. Küçük yumrukları, kendini müdafaa için sıkılmıştı.

Onu bulan polis memuru, sokağın karanlığında şekilsiz cismin başına dikilmiş, sonra el fenerinin ışığı, kızın boğazındaki çürükleri, camlaşmış gözlerdeki dehşet ve ıstırabı aydınlatmıştı. Fenerin zâlim ışığı, onun ne kadar genç olduğunu ortaya koymuş, âni ölümün her zaman yaptığı gibi, onun gençliğinin bütün hususiyetlerini açığa vurmuştu.

Polislerden biri, başını sallayarak:

— «Allah kahretsin şu gençleri!» demişti.

Diğeri ise, küfürler savurup durmuş, sonra da otomobildeki radyo ile merkeze haber vermişti.

★

Bütün bunları, müdafaamı hazırlarken öğrendim. Başlangıçta sadece Marcia'nın bana telefon ettiği akşam, sesindeki o azap ve ıstırabı biliyordum. Telefonun çaldığını ve karım Anne'ın beni dürttüğünü hatırlıyorum:

— «Şekerim, şu telefona cevap ver!»

Yatakta doğrularak baş ucumdaki lâmbayı yaktım. Sonra saate bir göz attım. İkiyi yirmi geçiyordu. Anne'a:

— «Bu da kim?» diye sordum.

— «Konuşurken anlarsın!... Kim olduğunu başka türlü öğrenemezsin ki...»

Ben, sabaha karşı yapılan nükteler hakkındaki fikirlerimi homurdanarak, hole çıktım; kızım Beth'in yatak odasının kapısının önünden geçerek, aşağı kata indim. Telefon hâlâ çalıp duruyordu. Ahizeyi kaparcasına aldım. Biraz da sert bir sesle:

— «Alo!» dedim.

Bir ses:

— «Dave?...» dedi.

Telâşlı, endişeli bir sesti bu.

— «Evet. Kim konuşuyor?»

— «Marcia, Dave... Harley'in başı dertte!»

Ben hâlâ yarı uykudaydım:

— «Kim?» dedim.

— «Harley .. Kocam... Polis geldi... Bizim küçük dadı...»

— «Biraz sakin ol, Marcia... Harley'in başı nasıl dertte?»

— «Onu... Onu, bizim küçük dadıyı öldürmekle itham ettiler, Dave...»

— «Ne ?...»

— «Harley'i tevkif ettiler. O, sana telefon etmemi söyledi.»

— «Nereye götürdüler onu?»

— «Şerifin bürosuna... İna-

nılacak şey değil bu, Dave! O... O, böyle bir şey yapamaz ki...»

— «Tabiî yapamaz!» İyice uyanmıştım artık. «Sen merak etme, Marcia. Ben, şimdi oraya gidiyorum.»

★

Harley'in yanına kimseyi sok muyorlardı. Fakat, kendisinin avukatı olduğumu söyleyince, bizzat Şerif beni onun hücresine götürdü. Harley, Şerif yanımızdan ayrılıncaya kadar hiçbir şeysö'emedi. Sonra, adam çıkar çıkmaz yanıma koşarak min netle elimi sıktı:

— «Dave! Allah razı olsun!»

Şakakları ağarmış, zayıf, uzun boylu, kurşunî renkli gözlü, ince dudaklı bir adamdı. Kendisini üç seneden beri tanıyordum. Ona bir sigara uzatarak:

— «Nasıl oldu bu iş?» diye sordum.

— «Bu akşam Marcia ile sokağa gittik. Mühim bir yere değil... Sinemaya... Sonra bir bara uğrayıp, biraz içki içtik.»

— «Sonra?...»

— «Eve döndük. O... O kızcağızı, biz yokken çocuğa baksın diye, daima çağırırdık. İsmi Sheila Kane'di. İyi bir çocuktu. O akşam da çağırmıştık tabiî... Döndüğümüz zaman, kızın kanepede uyuya kalmış olduğunu gördük. Marcia onu uyandırdı ve parasını verdi. Ben de, her zaman yaptığımız gibi, onu otomobilime bindirerek evine götürdüm. Her zaman böyle yapardım, Dave.»

— «Devam et!»

— «Onu evine götürdüm, kapısının önünde bıraktım. Sonra bir bara girerek, bir paket sigara aldım ve eve döndüm.» Bir an durarak derin bir nefes aldı. «Bir saat sonra polisler kapıya dayandılar. Kızcağızın tasalluta uğradığını, sonra da boğulduğunu söylediler. Annesiyle babası, o akşam bizim çocuğa dadılık ettiğini polise anlatmışlar.»

— «Tuhaf!» dedim. «Cinayeti senin işlediğini neden iddia ediyorlar?»

— «Çakmağım yüzünden... Çakmağımı cesedin yanında bulmuşlar.»

Dikkatle Harley'in yüzüne baktım:

— «Peki, nasıl olur bu?»

O, yorgun omuzunu silkti:

— «Kızcağız, arada sırada sigara içerdi. Otomobilde de sigara içmek istedi. Ona çakmağımı uzattım. Sonradan vermevi unuttu herhalde...»

— «Sigara almak için girdiğin barda seni gördüler mi?»

— «Bilmem ki... Pek zannetmiyorum. Varyete olan küçük barlardan biriydi. Ben girdiğim zaman da numaralar başlamıştı; kimsenin içeriye girenlere baktığı yoktu. Hemen kapının yanındaki sigara makinesine para attım; paketi aldım ve otomobilime döndüm.»

— «Kızı evine bıraktığın zaman, o, içeri girinceye kadar bekledin mi?»

Harley, sigarasından bir nefes çekerek düşündü. Nihayet:

— «Hayır!» diye cevap verdi.

— «Ekseri bekler miydin?»

— «Evet, bazan... Fakat çok yorgundum, Dave. Çabucak eve dönmeği istiyordum.»

— «Kızı nerede bulmuşlar?»

— «Evinden biraz ötedeki karanlık sokakta... Kızı bir otomobilden o sokağa fırlatmışlar.»

— «Senin çakmağın neredeymiş?»

— «Kızın yanında... 'Onu dışarıya attığın zaman, çakmağını da düşürmüşsün!' diyorlar. Dave, cinayeti benim üzerime yıkmak niyetindeler.»

— «Öyle gözüküyor,» diye cevap verdim. «Barda birkaç kişi seni görmüş olsaydı, iş kolaydı.»

— «Barın da Allah belâsını versin!... Ben, evden onbeş dakika kadar ayrıldım. Kızın evine gitmek beş dakika sürüyor. Dönmek de beş dakika... Bu işi yapmak istesem bile, yapamazdım ki...»

— «Senin evden sadece onbeş dakika ayrıldığını Marcia'dan başka bilen var mı?»

Başını salladı:

— «O bile bilmiyor, Dave. Eve döndüğüm zaman, o, çoktan uykuya dalmıştı. Ne fena vaziyette olduğumu anlıyorsun ya...»

— «Seni şüphe üzerine tevkif ettiler demek?»

Harley:

— «Evet,» dedi. «Benden başka budala bulamadılar herhalde...»

— «Merak etme, Harley!» dive cevap verdim. «İşin icabına bakarız!»

★

Girdiğim dâvalardan en çetini bu oldu. Savcı ile mücadele edip durduk. Fakat neticede, Harley'in mâsumiyetini ispat ettim. Jüri de, hemen onun beraetine karar verdi.

O akşam, bu zaferi tes'it ettik tabiî .. Harley ile Marcia, bize geldiler. Karısının annesi, o akşam çocuklarının başında beklemeği teklif etmişti. İçtik, güldük. Harley durmadan:

— «Onlar, bir budala arıyorlardı, Dave!» deyip duruyordu. «Ama sen onlara, mâsum bir adamı kolaykolay asamıyacaklarını öğrettin! Sen, dünyanın en iyi avukatısın!»

Bundan sonra şarkı söylemeğe başladı. Hepimiz ona iştirak ediyor, bir taraftan da içiyorduk. Eğlencenin tam ortasında kapı açıldı ve kızım Beth içeri girdi. Ertesi gün imtihanı olduğu için, komşunun kızına ders çalışmağa gitmişti.

Şarkı bitince Marcia ile Harley'e, «Hoş geldiniz!» dedi ve sonra müsaade isteyerek, merdivenlerden odasına çıkmağa başladı.

Harley:

— «Beth kaç yaşında?» diye sordu.

— «Onaltı...»

Harley, gayet hafif bir sesle:

— «Çok hoş kız!» diye mırıldandı.

Ben, Beth'in merdivenlerden çıkışını, bir babanın gururuyla seyretmekteydim. O, hâlâ benim küçücük kızım Beth'di ama, artık vücudu dolgunlaşmağa, yavrucuğum, bir genç kız halini almağa başlamıştı. Onun, her sıhhatli genç kız gibi merdivenlerden süz'at ve emniyetle çıkışınıseyrettim; sonra da Harley'e döndüm.

Onun da gözleri Beth'deydi. Kızımın bacaklarına bakıyordu. Sonra gözleri ağır ağır, bütün vücudunda dolaştı. Harley, kızım odasının kapısını açıp içeri girinceye kadar nazarlarını ondan ayırmadı. Sonra bize dönerek:

— «E, simdi hangi şarkıyı söyleveceğiz?» diye sordu.

Ben, bir Harley'e, bir bo merdivene baktım. Anî bir tiksintive kapılmıştım. Ne budala ne ahmak ve ne de saftım ..

Söylenen şarkıya iştirak ede medim...

AĞACIN YUTTUĞU ADAM

Fransa'da Saint - Etienne şehri civarındaki Bellenave'da Roger Billaud, söğütleri budamakla meşguldü. Ağaçları budama mevsimiydi. Hattâ o yılki müthiş soğuklar yüzünden geç bile kalınmıştı. Kaybedilecek vakıt yoktu. Roger bu sebepten acele ediyor, biraz ötede kardeşi Jean da vaktini boşa harcamıyordu. Kardeşlerden ikisi de birbiriyle meşgul olmadan işlerine bakıyorlardı. Çok geçmeden güneş gökyüzünde yükseldi ve civardaki kilisenin çanları öğleyi çalmağa koyuldu.

Öğle olması çorba içme zamanının gelmesi demekti. Kardeşinin nerede çalıştığını görmek için Jean, etrafa göz gezdirdi. Hayret! Görünürde kimse yoktu! Adamcağız gözlerine inanamıyordu. Roger ona haber vermeden yemeğe mi gitmişti yoksa? İmkânsız!

Jean, ağacından inerek kardeşi tarafından budanmakta olanına yaklaştı. Evvelâ hiçbir şey göremedi. Ama dur, şu sol taraftan gelen inilnti neydi Roger imdat istiyordu, buna şüphe yoktu. Ama neredeydi? Jean bir kere daha aradıktan sonra, anladı. Roger ağacın içindeydi. Zira birçok söğütler gibi o ağacın da içi oyuktu!

Ağacın tepesinde bacaklarını açmış vaziyette dururken Roger kaymış, ağaç da «Ay!» diye bağırmasına dahi vakit bırakmadan onu yutmuştu! Onu oradan kurtarmanın görünürde imkânı yoktu. Sonunda, insan yiyen söğüt, gövdesinin orta yerinden testerelendi de zavallı Roger, binbir zahmetle rahatsız yerinden yarı baygın vaziyette kurtarılabildi.

Sessiz Fırtına

Hikâye

YAZAN: NERMİN ÖZDEŞ

O kadar sinirliydi ki, en rahat bildiği yerde bile, beş dakikadan fazla oturamıyordu. Hayatında bu kadar çok saate baktığı olmamıştı. Baktıkça da yerinden kalkıyor, odanın içinde ne yaptığını bilmeden dolaşıyordu. Artık bu telefonu da hiç sevmiyordu. Bazan onu alıp, hırsla yere çarpmak geliyordu içinden... Dünden beri bir defacık olsun çalmamıştı. Halbuki onu araması lâzımdı. Haydi dün, pek çok işi olmuştur, diye düşünüyordu. Ama bugün?... Sabah erkenden kalkmış, işlerini bitirip, telefonun yanındaki koltuğa oturmuştu. Her an, şimdi arar, diyor; tekrar saate, bir türlü çalmayan telefona bakıyordu. Kaç defa yerinden kaldırmış, çalışıp çalışmadığını kontrol etmişti. Bir sigara yaktı. Dünden beri bu, kimbilir kaçıncısıydı. Dumanını havaya üfleyip:

— «Keşke onu hiç tanımaydım!» diye düşündü.

Sanki ne diye o gün arkadaşına çaya gitmişti? Pek öyle arkadaş da denmezdi ama, o gün kıramamıştı işte... Onu:

— «Kardeşimin arkadaşı!...» diye tanıştırmıştı.

İlk yüzüne baktığı ânı hatırlıyordu. Genç ve güzel bulmuştu. Zaten güzellere karşı öteden beri zaafı vardı. Bu zaafını da hemen belli etmişti. Henüz hislerini ve düşündüklerini saklamayı öğrenememişti:

— «Kardeşinin ne güzel arkadaşı varmış!»

Bu sözüne onun gülüşünü hatırladı:

— «Çok teşekkür ederim. Yalan da olsa, hoşuma gitti!» deyişi, ne kadar tabiî idi.

Sonra, sık sık buluşarak gezdiklerini düşündü. Boğaza gidişlerini hatırladı. Kalender'e çıktıkları gözünün önüne geldi. Sigarasından derin bir nefes çekti:

— «Ne güzel günlerdi onlar!» diye söylendi.

Kalender'de, o güzel evlerin önünden geçip, denize baktıklarını, yaramaz çocuklar gibi, bir bahçeden gül kopardıklarını hatırladı. Sonra, daha arkalara doğru yürümüşler, metrûk bir ev görmüşlerdi. Kapı mı, pencere mi olduğu anlaşılmayan bir delikten içeriye girmişler, küçücük evin içini gezmişlerdi. Yemyeşil yamaçlara bakan pencerenin önünde durmuşlar, O:

— «Burasını oturma odası yaparız!» demişti.

Gözlerine baktığını ve hafifçe sarılıp öptüğünü hatırladı. Eli gayri ihtiyarî dudaklarına gitti. Sıcaklığı şimdi bile hissediliyordu. Tekrar:

— «Onu hiç görmeseydim!» dedi.

Onu sevmeyi düşünmemişti. Arkadaş olurum, gezerim, biraz olsun oyalanırım diye tasarlamıştı. Yoksa, onun «Büyük Aşkı» vardı. Ama söz verdiği halde, artık tahammülü kalmamıştı. Tam iki yıldır bekliyordu. Sevgilisi, tahsilini tamamlayıp, Almanya'dan dönecek, evleneceklerdi.

Halbuki mektuplar bile seyrekleşmiş, yazılması mecburî olan birkaç satıra yerini bırakmıştı. Onların da kesilmiyeceği ne malûmdu? Zaten son mektubunda, daha bir sene kalmasının elzem olduğunu yazmıştı.

Kendi kendine, sözünde durduğuna kızdı. Sevgilisinin oralarda kendisini aldatmadığını kim temin edebilirdi? O hâlâ, sözüme ve sevgime sadık kalacağım diye didinip duruyordu. Son buluştuklarında:

— «Beni sevme!» demişti ona...

— «Hayret! Sen, sevilmek istemez misin?»

— «Belki isterim ama, sen sevme, olmaz mı? Sadece hoşlan, yeter!»

— «Peki öyleyse... Senden çok hoşlandığımı söyleyebilir miyim?»

— «Söyleyebilirsin!» derken, sesinin titrediğini kendisi de farketmişti.

Onun neden sevilmek istemediğini ısrarla sorması karşısında inat edip susmuştu. Birkaç defa, 'acaba başkasını sevdiğimi söylesem mi?' diye düşünmüş, fakat üzülmesin diye vazgeçmişti. Birbirimizi sevmeyip, sadece hoşlanmak daha güzel diye düşünüyordu. Ayrıldıkları zaman da, o yüzden çok üzülmiyecekti. Nasıl olsa, onu sevmeğe hiç niyeti yoktu.

O akşam ayrıldıklarında, kendisini her zamankinden yalnız hissetti. Koskoca dünya boşalmıştı sanki... O da, kimsesiz dünyada yapayalnız kalmıştı. Evine dönerken, uzaktaki sevgilisini, verilmiş sözünü düşündü. Bu düşünceler, yalnızlığını gideremedi. Sanki o sadakat sözünü rüyasında vermişti. Şimdi uyanmış, hakikati görmüştü.

Korka korka, «Seviyorum!» diye mırıldandı.

Adımları hızlandı. Kararlı yürüyüşü ile eve vardı. İki gündür telefon çalsın diye bekliyordu. Yerinde duramaz olmuş-

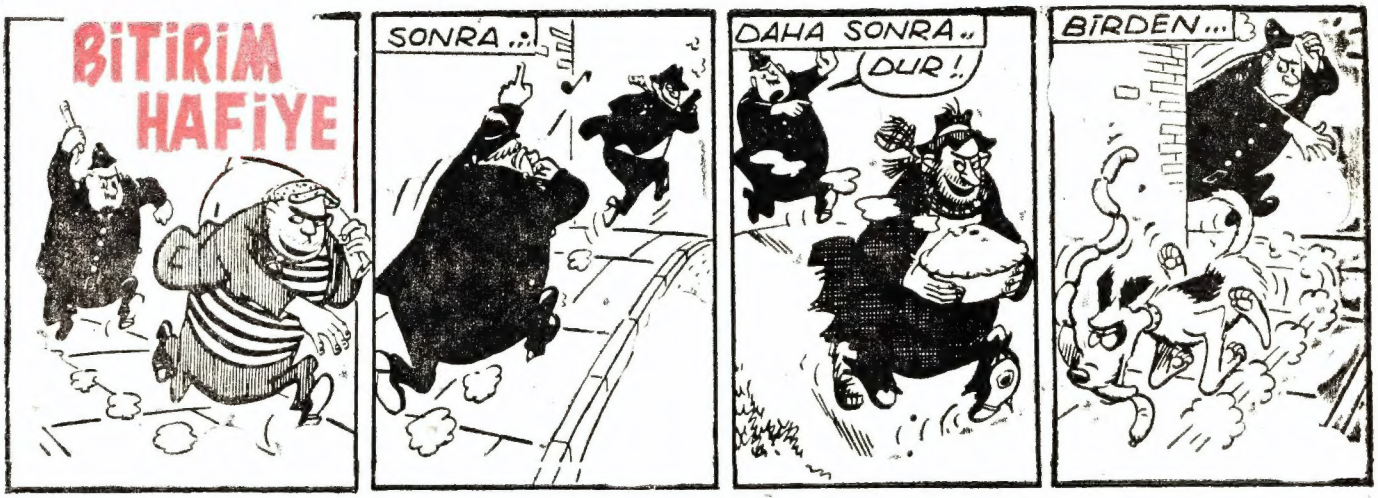

tu. Nihayet ona bütün samimiyeti ile:

— «Seni seviyorum!» diyebilecekti.

Onun en çok arzu ettiği şey de, zaten bu değil miydi? Fakat saatler geçmiş, kendisini arayan olmamıştı. İşte, sokak lâmbaları da yanmağa başlamıştı. Yine gece oluyordu.

Sinirli sinirli balkon kapısını açtı. Çok üzgündü. Dokunsalar ağlıyacaktı.

O sırada telefon çaldı. Ahizeye sür'atle uzanan eli titriyordu. O olduğunu anlayınca:

— «İki gündür bekliyorum! Beni niye aramadın?» diye sordu.

— «İşlerim vardı.»

— «Beni aratmıyacak kadar mühim miydi işlerin?»

— «Seni aramanın bu derece mühim olduğunu düşünememiştim. Seni sevmemi istemiyordun ya!»

Gözlerine biriken yaşları eliyle silerken:

— «Artık çok istiyorum!...» dedi. «Beni görmen mümkün mü? Sana bir şey söyliyeceğim!»

— «Maalesef. Çünkü Haydarpaşa'dan telefon ediyorum. Trenin kalkmasına da birkaç dakika kaldı. Vazifeyle bir hafta için Ankara'ya gidiyorum. Ben dönünceye kadar, söyliyeceğin sözün üstünde iyice düşün. Gelir gelmez seni ararım. Haydi, Allahaısmarladık!»

Gözlerinden boşanan yaşlar, yanaklarından süzülürken:

— «Seni sevdiğimi söyliyecektim!» dedi.

Telefon kapanmıştı. Elindeki ahizeyi hırsla yere çarptı. Dağılan parçalara bakarken, elini ıslak yüzünde gezdiriyordu. Balkondan dışarıya baktı. Sokak lâmbaları sanki, şimdi daha çok ışık saçıyordu.

— Aradığımız adamın her şeyden evvel, güzel yama yapması şart!...

NE LÜZUMU VAR?

Çok fazla şişman adam:

— «Doktorcuğum, eğildiğim ve birbiri ardında bacaklarımı kaldırdığım zaman, çok canım yanıyor!» diye sızlandı.

Doktor, şaşmış göründü:

— «Bevefendiciğim, sizin yanınızda bir adamın bu kadar jimnastik yapmasına sebep ne?»

— «Yapma doktor, sırt üstü yatar vaziyette pantalon giymemi söyliyecek değilsiniz ya!...»

GAYET BASİTMİŞ!

Bir kadın, tanınmış muharririn başını ağrıtıyordu:

— «Yazılarınıza hayranım, üstadım. Ah, ben de yazabilmeği ne kadar isterdim! Ne yapmalıyım, dersiniz?»

Muharririn nihayet sabrı taşmıştı:

— «Söyliyeyim.» dedi. «Kalemi alın, kâğıdın üzerinde soldan sağa yürütmeğe başlarsınız!»

MASKELİ SÜVARİ

4

MASKELİ SÜVARİ 5

ARNİE ORTAĞI İÇİN YENİ PLANLAR HAZIRLIYORDU...

BUNLARI SATARAK HAYLİ ZENGİN OLACAĞIZ !

MASKELİ ONLARI GÖZETLİYORDU...

TONTO!

NE VAR ?..

TÜFEĞİ VER !

NEDEN İSTEDİN ?

DÜRBÜNÜ AL. ANLARSIN !..

SORTİVİ ÖLDÜRECEK HAİN !

ONA MANİ OLACAĞIM !!

BAAM

NE OLDU ARNİE ?..

SPLAT

BİRİ BİZİ ÖLDÜRMEK İSTİYOR !..

MADENİ ELE GEÇİRECEK !..

ONU KURTARDIN NEYSE

ŞİMDİLİK ÖYLE AMA SONRA ?..

MASKELİ SÜVARİ 6

BARDA...
EVLENİYORMUŞSUN ŞERİF...
NE ZAMAN OLUYOR?
SON DEFA BİZİMLE EĞLEN ŞERİF.
BENCE ARTIK ŞERİFLİĞİ BIRAK ÇİFTÇİLİĞE BAŞLA...
HEPİNİZ ÇOK ŞAKACISINIZ NEŞENİZİ KIRACAĞIM. ÖZÜR DİLERİM.
MORT DİLKE ÇETESİYLE GELİYORMUŞ.
SON DEFA MEKSİKA HUDUDU CİVARINDAYDI...
BU DOĞRUYSA YERİNDE OLMAK İSTEMEZDİM.
ONLARI BERABER KARŞILIYACAĞIZ.
GÜNDE BİR DOLAR YEVMİYE. YAKALIYANA MÜKÂFAAT...
BEN HAYDUTLARLA UĞRAŞAMAM!
BENİ DE GEÇ ŞERİF!..
BEN YOKUM.
BEN YARIN KANSAS'A GİDİYORUM.
ŞEHRİ KORUMAK İÇİN YARDIMA MECBURSUNUZ.
BENİMLE BERABER DÖVÜŞECEKSİNİZ'
SANA YARDIM EDERİZ, AMA MORT'LA DÖVÜŞEMEYİZ.
ONLAR BU CİVARIN EN HIZLI TABANCA ÇEKEN ADAMLARIDIR.
İKİNİZ ŞU YOLU, İKİNİZ DE ŞEHİR YOLUNU TUTUN!
BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ GELİP BANA HABER VERİN!
BİZE ZORİŞ VERDİN...
SEN NEREYE MATT?
TOM'U ALIP GELECEĞİM!

MATT YOLA KOYULDU.

BU SIRADA.
KULÜBEDE KADIN VE ÇOCUKLARDAN BAŞKA KİMSE YOK.
GİT DİLKE'YE OLUP BİTENİ HABER VER.

DEKİ, ŞİMDİLİK PARALARIN ÜZERİNE DEV ANASİYLE 4 ÇOCUK OTURMUŞ.

ATINA ATLA İŞ ÇIKTI...
AMA ŞERİF, DAHA DÜN KONUŞTUK. BEN GELEMEM!..

MORT DİLKE VE ÇETESİ BU CİVARDA İMİŞ TOM.
BU FENA HAVADIS.

ONLARDAN ZERRE KORKUM YOK. ŞU ŞİŞMAN DULDAN ÇEKİNİYORUM.
KORKMA. O ŞU CİVARDAKİ METRÜK KULÜBEYE YERLEŞTİ...

MORT DİLKE'NİN ADAMI HÂLÂ O CİVARDAYDI...
ERKEK YOK, AMA O KADIN İKİ KİŞİYE BEDEL.

PAPATYADAN VAZGEÇİN!
PATATES Mİ EKECEĞİZ ANNE?

AYÇİÇEKLERİNİ DE UNUTMA!
PEKİ.

BU SIRADA ŞERİFİN ADAMLARINDAN İKİSİ YOLDAYDI...
ŞURAYA BAK HAYDUTLAR!
BAĞIRMA! BU TOZU SIĞIR SÜRÜSÜ ÇIKARIR.

NE HABER?
ONLARA RASLAMADIK. AMA İSİMLERİ GEÇİYOR...

DİĞER TARAFTA...
ARABAYA SORALIM!
GÖRMEMİŞLERDİR. HEPSİ YAŞIYOR BAK SANA...
DİKKATLİ OL! BİZİ HAYDUT SANIP VURMASINLAR.
HAYIR, ONLARI GÖRMEDİK...
FAKAT İSİMLERİNİ DUYUYORUZ.
BOŞUNA ZAMAN KAYBEDİYORUZ. HERİF DÜPEDÜZ GELİR Mİ?
HAKİKATEN HAKLIYDILAR...
VURALIM MI?
GELEN BLEK.
NEYE ÇABUK DÖNDÜ?
NE OLDU? KARVER NEREDE?
ORADA, KULÜBEDE BİR KADINLA 4 ÇOCUK YAŞIYOR...
DEMEK ONLARDAN KORKTUNUZ.
İHTİYATLI OLMAMIZI SÖYLEMEMİŞ MİYDİN MORT? NE YAPALIM ŞİMDİ?
KULÜBEDE TAM BEŞ BİN ALTIN VAR. BIRAKACAĞIMI MI SANDIN?!
O SIRADA KULÜBEDE...
ANNE
O NE! ÜSTÜN KURUM İÇİNDE...
BAK BA. CADA NE BULDUM?
ZENGİN OLDUK.
BU SOYGUN PARASINA BENZİYOR. ŞERİFLE GÖRÜŞMEK İÇİN FIRSAT ÇIKTI...
DEVAMI VAR

BÜYÜK ATEŞ'İN TARİHÎ KAHRAMANLIK ROMANI
TEFRİKA NO : 2

Cesur Prens

ÇEVİREN : H. FİKRİ VEREL

Mahzenin kale tarafındaki ayak seslerinin gittikçe yaklaşmakta olduğunu farkeden Burno, bu tatlı ve kaçınılmaz hayâllerden bir müddet için olsun uzaklaşmak lüzumunu hissetti.

Başını belâya sokmadan, meseleyi halletmesi gerekiyordu. Hasmını temizlemişti ama, bakalım bundan sonra talih kuşu yine aynı şekilde kendisine gülecek ve yol gösterecek miydi?

Birden, kılıçsız olduğunu hatırladı. Büyük bir hata işlemiş, geleceği düşünmiyerek, kılıcını hasmının üzerine fırlatmıştı. Bu bir silâhşörün yapacağı şeylerden değildi. Lâkin olan olmuştu bir kere... Elini beline atıp, ucu zehirli kamasını çekti ve dişlerinin arasından mırıldandı:

— «Gelecekleri varsa, görecekleri de var!»

Olduğu yerde hareketsiz duruyor, sadece ayak seslerini dik katle takip ediyordu. Birdenbire ortalığı garip bir sessizlik kaplayıverdi! Bütün hareket durmuştu mahzende... Bu da ne demekti? Belki de gelenler, durumdan şüphelenmişler, kendilerini tehlikeye atmamak için, beklemeyi tercih etmişlerdi!

Burno, hırsından soluyordu! Beklemekten, sinmekten hoşlanmadığını ispat gayesiyle ayağını yere ve duvaravurmak suretiyle, gürültü etmeğe başladı. Böylece, düşmanı harekete geçireceğini umuyordu.

Fakat, mesele umduğu gibi çıkmadı. Karşı taraf, sessizliği ve hareketsizliği tercih ediyordu. Her geçen dakikanın ayrı bir değeri olduğundan, Burno, daha fazla tahammül edemiyerek, küçük kapıya doğru atılarak haykırdı:

— «Hepinizin kellesini Kralıma hediye edeceğim, mel'un korkaklar! Savulun!...»

Kapının eşiğini atlıyarak, rast gele saldırmağa, ağır küfürler savurmağa başladığı halde, ne karşısına kimse çıkmış, ne de zehirli hançeri herhangi bir canlıya isabet etmişti.

İyice şaşkına dönen Burno, artık ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Yoksa çıldırıyor muydu? Kulağına gelen seslerin hepsi birer evham mahsulü olamazdı ya!...

Birden, dehlizin önünde bir adam belirdi...

İlerleyip ilerlememek hususunda kesin bir karar veremediği için, kendi kendine kızıyor, az önce yere devrilen arkadaşına hakaretler savurmaktan da geri durmuyordu. Cinlere - perilere inanan bir kimse olsa, başına gelen bu işi onların yaptığına kanaat getirerek, çekilip gidecekti. Fakat Burno, böyle palavralara pabuç bırakan, birtakım kocakarı lâflarını ciddiye alacak cinsten bir kimse olmadığı için, kalın çatlak dudaklarını kemirerek homurdanıyordu.

Peşini kollayan ve saklanan kimseleri, izzetinefisleriyle oynamak suretiyle meydana çıkaracağına kanaat getirerek, alaylı bir sesle konuşmağa başladı :

— «Bre, arslan sütü emmiş köpek yavruları, nereierdesiniz? Bre, korkaklık çamurunda yetişmiş kahraman taslağı iblisler, neredesiniz? İşte, tek başıma karşınızda duruyor ve hepinize birden meydan okuyorum! Hah, hah, hah, haaaa! Saklanıyorsunuz, değil mi? Bir Burno, bin Thule'liye bedeldir! Bunu hâlâ öğrenemediniz, bundan sonra öğrenerek, cehennem yolculuğuna çıkarsınız!...»

Niyeti biraz daha konuşmaktı ama, birdenbire zehirli hançeri tutan elinde müthiş bir ağrı hissetti. Parmakları, bütün gayretine ve direnmesine rağmen, çözüldü; hançer nemli taşların üzerine düşerek kaydı. Eline bir ok saplanmıştı!

Sonra, hemen arkasından, evvelce duyduğu ürkek, çocuksu sesin yükseldiğini farketti:

— «Kendini biraz fazla büyütüyorsun, galiba, Burno! Bin Thule'liye değil, dörtte bir Thule'liye bile bedel olamazsın sen!... Çünkü, her şeyden evvel, aptalsın!... Yalnız bilek veya yalnız beden kuvveti ile zafer kazanılacağına inanan her cahil kadar aptal bir adamsın!»

Burno, elini oğuşturarak gürledi :

— «Benimle böyle küstahça konuşana ahret yollarını açmazsam, bana da Burno demesinler! Şayet bu kadar yiğitsen, meydana çık, silâhsız döğüşelim! O zaman bilek kuvvetinin neler yapabileceğini öğrenirsin!»

Bu sefer, o çocuksu sesin yerine, yorgun bir ses cevap verdi :

— «Sakın bu kışkırtmalara kulak asmayın, Prens hazretleri!... Aman Allahım, iyi ki neticeyi beklemişim! Fakat babamıza ne cevap vereceğim ben şimdi?...»

Burno, etrafına, karanlıkları delmek ister gibi bakarak:

— «Bu da kim?» diye bağırdı. «Şimdi tuzağa düşürüldüğümü anlıyorum! Prens hazretleri ha!... Burno'yu kılıçla mağlûp edenin, Salko'yu öldürenin, birtakım numaarlar yaparak işi alaya dökenin küçük bir Prens olduğunu söyleyerek, övünmek istiyorsunuz, öyle mi? Yağma yok! Kıpırdayanı ellerimle bo-

ğacağım! Hele bir davranın bakalım!...»

Bunu söylerken, muhtemel bir tecavüzü önlemek için de, tedbir alıyor; sırtını iğri büğrü duvara dayıyordu. Fena bir oyuna kurban gittiğini bir türlü kabul edemiyor, bunu erkekliğine yediremiyordu. Mutlaka intikam alacaktı! Hem, Burno'nun intikamı, dillere destan olacak kadar müthiş olmalıydı... Bu adamların kafalarını koparmalı, dillerini kesmeli, göğüslerini oyup, kalplerini çıkararak, bir mızrağın ucunda ibreti âlem için dolaştırmalıydı!... Burno, bu korkunç şeyleri yapabilecek kudreti kendinde buluyordu.

O iri vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle geri sıçrayıp, kapının hemen eşiğinde belirmiş olan ufak tefek genci boynundan yakalayıverdi! Meselenin bu kadar kolay halledileceğine inanmadığı halde, başarısının azameti karşısında gurur duymaktan kendini alamadı:

«İşte böyle, bir sıçan gibi kapana kıstırılırsın Prens bozması!... Peşini takip eden adama söyle, derhal buradan uzaklaşsın! Yoksa kelleni onun ayaklarının altına fırlatırım!...»

Delikanlı, boğazını sıkmakta olan kanlı ellerin gittikçe kasıldığını hissediyor, iki çelik parçasının hayatına son vermek için, her âni değerlendirmeğe çalıştığını farkediyordu. Güçlükle konuşarak:

— «Thule'li bir Prens, kalbi durmadan, düşmanın sözlerine kulak asmaz!» dedi. «Dostlarımı, beni burada yalnız bırakıp gitmeğe icbar edemem! Belki onlar beni dinlerler ama, bu hareketlerinden dolayı da, ömür boyunca vicdan azabı çekerler... Samimiyetlerine, cesaretlerine, şereflerine saygı duyduğum dostlarımın, yıllarca azap çekmelerini istemem!...»

Burno, ellerini biraz daha sıktı:

— «Demek, prensleri böyle terbiye ediyorlar! Peki, dostların, senin böyle dehşet verici bir şekilde ölmeni gördükten sonra, acaba hiç ıstırap çekmiyecekler mi?»

Prens'in sesi, hırıltı halinde çıkıyordu:

İki metre boyundaki dev silâhşör, bu azim karsısında şaşırır gibi olmuştu. Artık hiçbir kuvvetin, kendisine oyun oynayan bu bacaksızı kurtaramıyacağını bildiği halde, yine de şüpheleniyordu.

Son bir hamle ile, ele geçirdiği avını temizlemeğe çalıştığı sırada, henüz çocuk denecek yaşta olan düşmanının silkindiğini ve yaralı kolunu yakalayıp, umulmıyacak bir şekilde bükerek, ölümün eşiğinden dönüverdiğini hayretler içinde gördü.

Henüz şaşkınlığı geçmemişti ki, bacağına ve boğazına bir kemendin dolandığını ve kendisini tamamen hareketsiz bıraktığını gördü. Burno, ağlamak üzereydi!... Bacak kadar bir çocuk tarafından mağlûp edilmişti:

— «Beni bu şekilde hiç kimsenin görmesini istemiyorum!» diye inledi. «Şayet, hakikaten mert bir Prens'sen, şuracıkta duran hançeri alıp, kalbime sapla, rutubetli ve karanlık dehlizde bırak cesedimi!...»

Birkaç saniye süren sessizliği müteakip, dehlizlerden birine saklanan ve Cesur Prens'i takip eden beyaz sakallı bir ihtiyar meydana çıktı. Sırtı hafifçe kamburlaşmış olduğu halde, gayet sür'atli yürüyordu. Prens, ona bakarak güldü:

— «Talebenin tam mânâsile yetişmiş olduğunu artık kabul edeceksin, değil mi, Filozof Keetron? Bizim hayatımıza kasteden bir düşmanı, eli kolu bağlı olarak sana teslim ediyorum. Kendisiyle istediğin gibi meşgûl olabilirsin...»

Filozof Keetron, talebesinin sırtını sıvazladıktan sonra, tatlı bir dille şunları söyledi:

— «Çok önemli bir imtihanı başarı ile verdiniz, muhterem çocuğum... Yalnız, hayatta bu derece cesur ve mert olmak her zaman doğru değildir. Düşmanlar, daima iki yüzlü ve sahtekâr olurlar. Ölümü görünce siner; tehlike zail olunca, bir Engerek yılanı misali, saldırırlar. Burada sizi, hem zekânız, hem de şimdiye kadar almış olduğunuz muhtelif döğüş dersleri kurtardı. Ama ben, bundan böyle daha temkinli olmanızı rica edeceğim. Burno adlı bu zavallıya gelince; onun üzerinde herhangi bir tasarrufta bulunmağa hakkım yok, Prens hazretleri... Ecel köprüsünde kendisi ile boy ölçüşen siz olduğunuza göre, hakkındaki hükmü vermek de yine size düşer...»

(Devamı var)

Düşmanlar, daima iki yüzlü ve sahtekâr olurlar. Ölümü görünce siner, tehlike geçince Engerek yılanı olurlar...

— «Çok önemli bir imtihanı başarı ile verdin, cocuğum !...

BÜYÜK ATEŞ

SAYI : 10 CİLT : 1
7 HAZİRAN 1960

Yayınlayan: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36. İstanbul ★ Sahibi: TAHSİN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Matbaası: TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Rotatifle basıldığı yer: Güneş Matbaacılık T.A.Ş. ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

FLASH GORDON

FEZANIN KORKUNÇ DERİNLİKLERİNDEKİ BİR YILDIZA ADETA HAPSOLAN BAYTEKİN, RADYOSUNU ÇALIŞTIRIP S.O.S. İŞARETİNİ VERMEĞE UĞRAŞIR..

ZORLUKLA..YILDIZIN ÜSTÜNDE BİR ÇUKUR AÇMAYI BAŞARIR..

İMDAT KEMERİNDEKİ BİR ANALİZ MADDESİYLE

TAMAM! SİLİSYOM OKSİT BULDUM! KOCAMAN BİR PARÇA KOPARACAĞIM.

VE.. HARARETLE CAM HALİNE SOKACAĞIM!

CAM ÇUKURUN İÇİNE GİRİP ÜSTÜME KAPATACAĞIM. İŞE BAŞLAMALI!.

ÇUKURU YETER DERECEDE OKSİJENLE DOLDURMALI. EPEYCE OKSİJENİM VAR. BAŞLIĞIMA BUĞULU OKSİJEN TÜPLERİNİ BOŞALTIR.

VE ÇUKURU DOLDURURUM. DİĞER TÜPKARBON DİOKSİDİ ALIR. HİÇ AÇIKTA BEKLETMEDEN TEMİZLEYİP DEPO EDER.

ÇUKURDAKİ OKSİJENİN %80 İ TEHLİKELİ AMA BAŞLIĞIMI ÇIKARMAM LÂZIMDIR..

BAYTEKİN, DAHA BAŞLIĞINI ÇIKARAMADAN KENDİNİ KARANLIKTA BULDU..

GELECEK SAYIDA; UMUTSUZ MANEVRA!

BASTIBACAK ŞERİF 28 4 BUUTLU JONES

TAMAM, AĞLARI ATIN. HAREKETE GEÇİYORUZ.
TAMAM, BAŞLAYIN!
BALIK AKININI BEKLEYİN!
HAYDİ! GEMİLER BALIK BEKLİYOR!
DEMEK İŞİMİZ BALIK ÇOBANLIĞI. SIR NERESİNDE BUNUN?

DALIYORUZ ARKADAŞLAR!
ESKİMO DEVLETİ KARA SULARI HUDUDU
DİKKAT EDİN, ESKİMOLU MUHAFIZLAR. LA KARŞILAŞABİLİRİZ.
BALIKLARI AĞLARA SÜRÜKLİYECEĞİZ!

ÜÇÜ DE SON HIZLA KARA SULARINA DALDILAR..
BALIKLAR DOLAŞIYORLARDI...

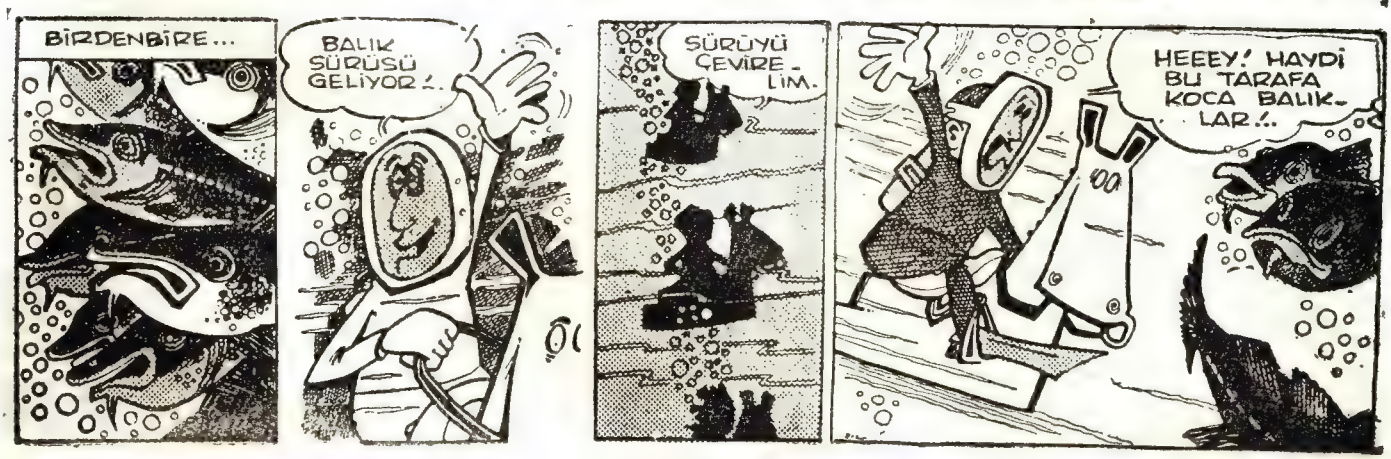
BİRDENBİRE...
BALIK SÜRÜSÜ GELİYOR!..
SÜRÜYÜ ÇEVİRELİM.
HEEEY! HAYDİ BU TARAFA KOCA BALIKLAR!..

NERDEYİM
KORKMA BİR AĞACIN GÖLGESİNDESİN!..

PALTONU BENİM ÜZERİME ÖRTMÜŞSÜN STİV.
TİR TİR TİTRİYORDUN YA...

NEN VAR?
HİÇ.. BANA BÖYLE ŞEFKAT GÖSTEREN OLMADI DA...

ŞİMDİ VAZİYETİ BİR GÖZDEN GEÇİRMEK LAZIM.
HAVA İYİ OLURSA
SENİ GEZMİYE GÖTÜRÜRÜM
MILTON CANIFF

NE BİÇİM POLİSSİNİZ?! MINTIKAMIZDAKİ İKİ KİŞİYİ YAKALIYAMADINIZ.
ONLARI YAKALAMAZSANIZ HÂMİLERİNİZ SİZE GÖSTERİR.

STİV, SEN DE HAKİKİ BİR ŞEFKAT VAR.
BÖYLE OLMASAYDI...

BENİ METHEDERSEN HER ŞEYİ UNUTURUM.
O KADAR YORGUNUM Kİ...

BİLİYORUM AMA RÜZGÂRI BEKLİYORUM
RÜZGÂRLA NE ALÂKAMIZ VAR BİZİM STİV?

BUNA MOLOTOF KOKTEYLİ DERLER.
BUNU FIRLATACAĞIM. YANGIN ÇIKACAK.

ZABITA DA YANGINA KOŞACAK!
BİZ DE OTOMOBİLLERDEN BİRİNE BİNERİZ.
POLİZEI

SEN KOMİSERİN KARISIYMIŞ GİBİ OTUR...
BEN DE ŞOFÖRÜNÜMÜŞÜM... KAÇACAĞIZ MİNERVA

GÜRÜLTÜLER GELİYOR.
HERKES YANGINA KOŞARKEN BİZ DAĞLARDA OLACAĞIZ!
Segelflugplatz

DEMİRPERDE GERİSİ 20 STİV KENYIN

BİR HABER VAR MI?

HAYIR FAKAT MİNNİ ORTADAN KAYBOLMADAN EVVEL VAZİFESİNİ İYİ YAPMIŞ...

MILTON CANIFF

VOLFGANG ELİMİZDE. POLİS SAATÇİ İLE DİĞER KIZILLARI DA YAKALADI.

HANGİ DELİLLERLE? MİNNİ BİZİM ADAMLARIN YANINA SOKULAMIYORDU

FAKAT KIZIN YÜZÜĞÜNDE OLAN MİNİCİK BİR FOTOĞRAF MAKİNESİ BÜTÜN ŞEBEKENİN RESİMLERİNİ TESPİT ETMİŞTİ...

BU SIRADA HUDUTTA..

YANGIN BÜYÜYOR

ONU BOŞ VER. ŞEFİN OTOMOBİLİ ÇALINMIŞ.

STİV, OTOMOBİLİN ÇALINDIĞINI HEMEN FARKEDERLER.

AZ SONRA PEŞİMİZE TAKILIRLAR.

YOLLARI DA KAPATIRLAR. ARABADAN İNELİM.

STİV ARABANIN ÖNÜNE İP BAĞLADI.

AYAK İZLERİNİN KALMASINI İSTEMİYORUM..

BİZİM DE UÇURUMA YUVARLANDIĞIMIZI SANSINLAR.

BUNLARI İYİ BİLİYORSUN.

HÜRRİYETLE ARAMIZDA BİR DAĞ SİLSİLESİ VAR. AŞMALIYIZ ONU.

ÇUKURDAN YÜRÜ MİNERVA. İZLER BELLİ OLMASIN.

BURASI PLANÖR KLÜBÜ AMA KİLİTLİ.

AÇILIŞINI YAPACAĞIZ!

ŞEY ŞTİV, PLANÖRLE Mİ GİDECEĞİZ BURADAN?

EVET. İKİ KİŞİLİKLERİ VARMIŞ BURADA...

İSTERSEN SEN KAL MİNERVA...

YOK YOK.. BİR ŞEY SÖYLEMEDİM BEN.

HANGARA GİRMEK KOLAY OLDU.

ŞEY. BU PLANÖRÜN TEKERLEĞİ YOK.

EVET... KAYARAK HAVALANIR.

MOTORU FİLAN DA YOK BUNUN.

PEKİ AMA ŞU DAĞI NASIL AŞACAĞIZ?

SEN MERAK ETME KIZIM.

BU SIRADA DAĞ YOLUNU TIRMANAN BİR TANKIN SESİNİ DUYMUŞLARDI...

MILTON CANIFF

DEVAMI VAR

DEV BİR KORKU HİKÂYESİ

ÇEVİREN: SAYHAN BİLBAŞAR

ESKİ püskü, gürültücü Ford arabası yanıbaşında stop ettiği vakit, güneş doğu istikametindeki ufuk hattında yüzünü göstermek üzeydi. Bütün gece durup dinlenmeden yürümüş olmak yüzünden, son derece bitkindim. Araba durup da, direksiyondaki adam eliyle bana işaret edince, sevinçten yorgunluğumu filân unutup, hemen yanına koştum. Hiç yüzüme bakmadan:

— «Güneye mi?» diye sordu.

— «Evet,» dedim. «Zannederim yollarımız aynı...»

— «Gelin bakalım!»

Yanına oturdum. Kır saçlı başını biraz geriye atarak, eski biçim vites kolunu gıcırdata gıcırtada kendine çekti. Bir - iki sarsıntıdan sonra yola koyulduk. Yaşlıca bir adamdı. Arabaya girdiğim esnada, arka tarafta gözüme ilişen boş çuvallarla, kılık kıyafetini nazarı itibare alarak, onun, bu civarlarda bir yerde toprakla uğraşan bir çiftçi olduğunu tahminde güçlük çekmedim. Herhalde Lexington'a mahsulünü satmağa gitmişti de oradan dönüyordu.

Beni arabasına almak kibarlığını gösteren iyi kalpli çiftçi, bir müddet, dalgın bakışları, yolun ilerisinde bir noktaya takılı kaldıktan sonra, ânîden konuştu. Sesinde, Güneylilere has o yayvan şive vardı:

— «Buralarda bana herkes acaip bir insan nazariyle bakar!»

— «Aşağı yukarı hepimizde biraz acaiplik vardır.» dedim.

Bir şey söylemiş olmak için verdiğim bu cevabım üzerine, tahminen bir mil kadar yol alıktan sonra:

— «Buralarda çok bulundunuz mu?» diye sordu.

— «Eh! Çok bulunmadım ama, birkaç defa gelmişliğim vardır.»

Yüzüme bakmaksızın sözlerine devam etmesinden, benden alacağı cevaplardan ziyade, kendi söyleyeceği şeylere ehemmiyet vermekte olduğunu anlamıştım. Kulak kesildim:

— «Ben de burada çok bulundum sayılmaz; ama çok şey gördüm... Ne yazık ki, etraftakiler, söylediklerime inanmıyor ve beni acaip buluyorlar.»

— «Bazı insanlar,» dedim. «Kendi gözleriyle görmedikleri takdirde, bir şeye inanmazlar.»

Mavi gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı:

— «Bana kalırsa, o adamlar, benim gördüğüm şeyi aynen görmüş olsalardı bile, yine gözlerine inanmazlardı.»

Bir mil kadar daha hiç konuşmadan gittik. Sonra ânîden sordu:

— «Söyleyin bana, gördüğünüz en büyük insan, ne biçim bir şeydi?»

— «Gördüğüm en uzun boylu insanı mı, yoksa en ağırını mı soruyorsunuz?» dedim.

— «İkisini birden kastediyorum; uzun boylu bir insan, o nisbette de ağır olur tabiî...»

Biraz düşündükten sonra, cevap verdim:

— «Sirkte iki buçuk metrelik birini görmüştüm; sonra, çok şişman bir herif daha vardı; onun da üç yüz kilo çektiğini söylüyorlardı!»

Arabayı biraz yavaşlattı ve başını vine benden tarafa çevirdi:

— «İnanmıyacaksınız ama,» dedi. «Ben, söylemeden edemiyeceğim... Bir defasında öyle bir insan gördüm ki, başının en yüksek noktasından, ayaklarının ucuna kadar, boyu altı buçuk metreydi!...»

— «Bazen insan...» diye başladım ve tam o an, biraz önce söylediği şeyin mahiyetini kavradığım için, birden sustum.

O, devam etti:

— «Yattığı yere işaret koymuştum; sonradan ölçtüm ve boyunun tam altı buçuk metre olduğunu gördüm. İşareti evvelden koysaydım, her halde daha uzun olduğunu görecektim.»

— «Yattığı yere mi?» dive kekeledim.

— «Evet, yerde yatıyordu... Bir sabun parçasiyle, başının ve ayaklarının bulunduğu yerlere işaret koydum!»

— «Ölmüş müydü?»

— «Hayır!» Bu kelimeyi tuhaf bir tonla söylemişti; devam etti: «Onun için ölü kelimesi kullanılmaz, zannederim. Hattâ şimdi bile kullanılamaz... Ama,

muhakkak olan bir şey varsa, gitti!...»

— «Sizden başka onu gören oldu mu?»

Bu sualleri artık, sırf bir şey söylemiş olmak için soruyordum. Yavaş yavaş içimde bir merak kabarmağa başlamıştı. İhtiyar, can sıkıntısıyla başını salladı:

— «Maalesef!»

— «Nereden gelmişti acaba?...»

— «Bunu hiç düşünmedim.»

— «Nereye gitti?»

— «İşin en tuhaf tarafı da, şu ki; bir yere gitmedi!»

Samimî bir hayret içinde itiraz ettim:

— «Fakat biraz evvel, ölümden bahsettiğim zaman, siz, 'gitti' demiştiniz?»

— «Evet, gitti; ama gitmedi de sayılır! Ona aynen, şimdi size olduğum kadar yakındım!»

Komşularının, bu zavallı ihtiyarı niçin «acaip» bulduğunu yavaş yavaş anlamağa başlıyordum. Fakat, güneye doğru yol almağa devam ettiğimiz müddetçe, benim için bu hususun hiç ehemmiyeti yoktu. İhtiyar:

— «Evime yaklaştık!» dedi. «İsterseniz biraz gelip oturun... Konuşur ve bir şeyler yer, içeriz...»

Tereddüdüm kısa sürdü. İhtiyarın beyaz saçları, pembemsi yüzü ve masum bakışları, ondan hiç kimseye bir zarar gelmiyeceğinin en bâriz delilleriydi. Zaten onu az buçuk tehlikeli görseydim dahi, davetini yine kabul edecektim. Çünkü, oldukça açtım.

Ana caddeden ayrılıp, tâli yola saptığımız vakit ihtiyar:

— «Evim uzak değil,» dedi. «Orada size, anlattıklarıma dair deliller göstereceğim!»

Saçlarının dip yerleri dikenleşir gibi olmuştu:

— «Altı buçuk metrelik adama ait deliller mi?» diye sordum.

Çabuk çabuk cevap verdi:

— «Evet. Bu delilleri iki seneden beri itinayla saklıyorum. Ama, bir şeye yaramıyor; çünkü görenler, gülüp geçiyor.»

— «Sizin bu adamın ağırlığı ne kadar dersiniz?»

— «Vallahi,» dedi. «Onu tartmağa imkân bulamadım. Ama, tahminime göre, bir ton kadar olmalıydı!»

— «Bir ton ha!...»

— «Evet, en azından... Herhalde başlangıçta daha da fazla idi... Merak etmeyin, elimde deliller var; gösterdiğim zamain, bana hak vereceksiniz.»

Biraz sonra, dış görünüşü itibariyle kaba saba yapılmış bir evin önünde durup, arabadan indik. İhtiyar:

— «Herkes beni acaip bulduğu için, burada yalnız yaşarım!» dedi. Sonra ilâve etti: «Gelin benimle!»

Evin arka tarafına doğru yürüdük. Köşeyi döndüğümüz anda, gözüme ufak ufak limonluklara benzeyen cam kapaklar ilişti. Bunlar, zikzaklı bir sıra halinde ileri doğru uzanıyordu. En uzaktaki eve otuz metre mesafedeydi; bunun önünde durduk. Ev sahibi, piramid şeklindeki cam mahfazayı kaldırarak:

— «Bakın!...» dedi.

İlk nazarda farkettiğim şey, toprağa derinlemesine batmış, şekilsiz bir izdi. Sonra, 30 inch kadar uzun olduğunu tahmin ettiğim bu iz, gözlerimin önünde şekillendi. Öyle bir şekillendi ki, artık şüphe etmeğe mahâl yoktu. Bu, dev gibi bir insanın ayak iziydi...

İhtiyar, heyecanlı bir sesle:

— «Size, elimde delil olduğunu söylemiştim!» dedi. «Görüyorsunuz ya...»

Sonra, önünde bulunduğumuz izden iki metre kadar ilerideki cam kapağı kaldırdı. Onun da altında, deminkine benzer bir iz vardı; şu farkla ki, birincisi sağ, bu da sol ayağın izleriydi. Ev sahibi izah etti:

— «Bütün bu izler ona aittir. Eve doğru yürürken meydana getirmiş... Yer çamurdu; aylardan Kasımdı çünkü...»

Diğer izleri de birer birer tetkik ettik. Her birinin yanından ayrılacağımız sırada ihtiyar, cam mahfazaları dikkatle yerine yerleştiriyordu. İzleri ilelebet muhafaza etmek niyetinde olduğu belliydi...

Biraz sonra, kulübeye doğru yürümekte olduğumuz sırada, düşünüyordum. İhtiyar, komşularının iddia ettiği gibi, deli olmaktan ziyade, samimî bir insandı. Yolda bana:

— «Bunlar, kâfi delil sayılır, değil mi?» diye sordu.

Ben de:

— «Evet,» cevabını verdim. «Kâfidir!»

Bir yandan da kendi kendime, 'Bu şekilde konuşmak için ben de kâfi derecede deli sayılmalıyım!' diye düşünüyordum.

Mutfakta karşılıklı oturduğumuz zaman, hikâyesini anlatmağa başladı:

— «Bundan iki sene evvelki Kasım ayının ilk akşamıydı. Hava kararalı epey olmuştu ve ben burada tek başıma oturuyordum. Birden dışarıda, gecenin karanlıkları arasında bir gürültü duyuldu. Bir ağacın yere devrilmesi gibi, uğursuz bir sesti bu... Aynı anda, ayaklarımın altındaki toprağın titrer gibi olduğunu da hissetmiştim. Bunu bir sükût takip etti. Kapıyı açıp karanlığa doğru bakındım; fakat bir şey göremedim. Geri dönüp yerime oturduktan sonra, kaç dakika geçti, farkında değilim. Birden ev, üzerine ağır bir şey yıkılmış gibi, tâ temellerinden sarsıldı. Dehşet içinde kalmıştım. Başımı kaldırdığım zaman, karşımdaki duvarın yıkıldığını gördüm. Sonra da onu gördüm!...»

İhtiyarın sesi kısılmıştı. Yıkıldığını söylediği duvara bakarak kesik kesik anlatıyordu:

— «... Yürümüyor, âdeta sürükleniyordu. Öylece, sürüne sürüne içeri girdi. Korkudan deli gibi olmuştum. Kaçmak istedim; fakat o, koskocaman eliyle beni kavradı. Bir an bacaklarımda müthiş bir acı hissettim; kemiklerim sanki birbirine geçmişti. Sonra bacaklarımın kırıldığını anladım. Bana fenalık etmek istememişti muhakkak; sadece kaçmama mâni olmuştu. Ama, o kadar kuvvetliydi ki, bu fenalığı istemeden yapmıştı. Bakın!...»

İhtiyar, pantalonunun paçalarını yukarı çekti. Her iki bacağındaki kalem kemiklerinin kırılmış ve sonradan gayri muntazam bir şekilde birbirine kaynamış olduğu ilk bakışta kolayca anlaşılıyordu:

— «Bunlar da delil sayılmaz mı?» dedi ve cevap vermeme vakit kalmadan hikâyesine devam etti: «Beni kaçamıyacak hâle getirdikten sonra, dev, dev vücudunun kalan kısmını da içeri çekti. İskemle ve masalar onun ağırlığı altında kibrit kutusu gibi eziliyor ve ben bu manzarayı gördükçe kemiklerimde iliğimin donar gibi olduğunu hissediyordum. Sürünerek ocağa yaklaştı; vücudunu mümkün olduğu kadar alevlere doğru çekti. Kasım ayazı dışarısını kasıp kavuruyor, her tarafı soğuktan kırıp geçiriyordu. Onun soğuktan kaçtığını ve bir nebze ısınabilmek için, evime iltica ettiğini anlamıştım.

«Kendi kendine, uğultu gibi bir sesle, bir şeyler mırıldanıyordu. Bulunduğum köşede ben de, kırılmış bacaklarımla, yaşayan bir ölüden farksızdım. Dizlerimden aşağısı, testereyle kesilmiş gibi acıyordu. Canımı yaktığını anlamıştı. Melûl melûl bakan o koca gözlerini devirip bana bakıyor, sonra ağlıyordu. Ağlarken, vurulmuş bir tavşan gibi yanık sesler çıkarmaktaydı. Sağ elinin baş par-

mağının kanadığını işte o zaman farkettim.

«Bu ilk gece, bir daha asla başıma gelmesini temenni etmiyeceğim bir kâbustu. Onun, soğuktan müteessir olduğunu anladığım için, arada sırada iskemlelerden birini veya kırılmış masanın bir parçasını ocağa atıyor, ateşi besliyordum. Bütün bu hareketleri, makineleşmiş jestlerle yapmaktaydım. Şuurum işlemez olmuş gibiydi. Sade bacaklarım, her an testerelenmekte imiş gibi, sancıyordu.

«Onun da ıstırabı vardı muhakkak... İkide bir inliyor, derinden gelen sesi, âsab bozucu bir tonla, meçhûl bir âleme doğru kayıp gidiyordu. Bir müddet sonra lâmba, gazı bittiği için, söndü. Artık karanlıkta, ıstırabım ve korkumla başbaşa, sabahı beklemekten başka çarem kalmamıştı.

«Gün ışıdığı vakit, onu daha iyi görebilmek imkânını buldum. Boyu, geceleyin zannettiğimden daha uzun, cüssesi daha iriydi. Başını duvara yaslamıştı; ayaklarının ucu ise, eşikten dışarı taşıyordu. O sabah, kırık kemiklerimi yerine koyup, doğru kaynamalarını temin hususunda, bana elinden geldiği kadar yardım etti. Diğer yandan ben de, onun elindeki kanın kurumuş olduğunu farketmekten geri kalmamıştım.

«Bütün gün oturduğum yerde ateşi beslemekle meşgûl oldum. El yordamımdaki dolaptan biraz yiyecek alıp, önüne sürdüğüm halde, bunlara dokunmadı. İçinde, benliğinin derinliklerinde, öyle köklü, öyle amansız bir ıstırap saklıydı ki, ona bir saniye huzur yüzü göstermiyordu. O gün boyunca hep inledi, hep ağladı.

«İkinci gece ve gün de aynı şekilde geçti. Üçüncü gün çok tuhaf bir şeyin farkına vardım. İçeri girdiği vakit duvara dayalı olan başı, şimdi duvardan bir metre mesafedeydi; ayakları da artık kapıdan dışarı taşmıyordu. Sonsuz bir hayret içinde, elime geçirdiğim bir sabun parçasiyle, başının ve ayaklarının uç noktalarına işaret koydum.

«Günler hep birbirinin aynı olarak geçiyordu. Bu arada, kırık bacaklarımın müsaadesi nisbetinde, yıkık duvarı tamire çalışmıştım. Bunun faydasını, bir müddet sonra yağmur yağmağa başladığı zaman gördüm.

«On gün sonra, kulübenin ortasında yatmakta olan o dev vücut, içeri girdiği geceki cesametinin yarısına inmişti. Güneş altında kalmış bir buz parçası gibi, her saniye biraz daha eriyip ufalmasını seyretmek ve bir çift kırık bacağımla her türlü yardımdan âciz kalmak, âsâbımı bozmaktaydı. Biri gelse, komşulardan biri imdadıma yetişseydi bari!... Fakat kimsenin gelmiyeceğinden emindim. En yakını, kilometrelerce uzaktaydı...

— Kaç senedir yanımızda çalışırsın; hâlâ bir polisle postacının üniformalarını ayırt etmesini öğrenemedin!...

«Üç hafta sonra cesameti, 10 yaşında bir çocuk boyuna inmiş bulunuyordu. Ne yapacağını bilemez bir haldeydim artık. Ne yiyor, ne içiyor, ufaldıkça ateşe daha fazla sokuluyor; sokuldukça da ufalıyordu. Anlamıştım; onu mahveden, hararetti... Ama, ateşten kaçacağına, büsbütün yanaşıyordu ona!

«Bacaklarım iyileştiği vakit, ilk işim, dışarı çıkıp, o devâsâ ayak izlerinin üzerine tahtalar yerleştirmek oldu. Cam mahfazaları daha sonra yaptım.

«Evime geldiği geceden tam bir ay sonraydı. Ocağın yanındaki şey — şey diyeceğim, çünkü artık bu nesnenin, o dev gibi vücutla alâkası kalmamıştı — bir parmaktan daha kısa bir hâle gelmişti. İşte o gün, evime gelen yolda, bir motor gürültüsü işittim. Uzak komşularımdan Dave Carson, beni merak etmiş ve havayı iyi görerek ziyaretime gelmişti.

«Kapıya koştum ve arabasından inmekte olan Dave Carson'a:

— «Dave!» diye bağırdım. «Gel buraya! Çabuk, koş!»

«Geri dönüp, ocak başına çömeldim. Yerdeki şey, artık sadece bir topluiğne boyundaydı. Bir daha bağırdım:

— «Gel, Dave! Yetiş!»

«Fakat Dave geldiği zaman, ocağın önünde artık hiçbir şey mevcut değildi...

«Ona her şeyi anlattım. Ayak izlerini, kırık bacaklarımı gösterdim. Tuhaf tuhaf yüzüme baktı ve söylediklerime inanmadı. Muhakkak beni deli zannediyordu. İsrar ettiğim vakit:

— «Peki, peki,» dedi. «Sana inanıyorum.»

«Ama inanmamıştı; buna eminim. Ondan sonra da kimse inanmadı. Bana deli nazariyle bakmağa başladılar.»

İhtiyarın sesi titriyordu:

— «Fakat ben onunla, burada tam bir ay yaşadım!» diye inledi. «Eriyip yok olduğunu gözlerimle gördüm. Bana inanıyorsunuz, değil mi? Hem sonra, delillerim de var!»

— «Evet,» dedim. «Size inanıyorum!»

Sonra, ihtiyarın üzerindeki heyecanın uçup gittiğini farkettim. Demin hikâyeyi anlatırken ne derece hareketli konuşmuşsa, bir an içinde de o derece sakinleşmişti:

— «Yine boşuna nefes tüketttim!» diye söylendi. «Ötekiler gibi, siz de beni, delinin biri zannetmişsinizdir.»

Ve yemek hazırlığına başladı. Masanın üzerine bir koca tabak soğuk et, ekmek ve peynir koydu. Gazocağını yaktı. Üzerindeki cezvede su kaynadığı vakit, raftan kahve kabını indirdi. Deniz hayvanlarının kabuğuna benzeyen bu acaip şekilli kap, o ana kadar evde gördüğüm şeylerin hepsinden farklıydı; hem de çok farklı... Gözüm ona takılıp kalmıştı:

— «Nerede buldunuz bunu?» diye sordum.

— «Kahve kabını mı?»

— «Evet.»

— «Enteresan bir şey, değil mi? Geçen bahar, bahçede buldum. Ölmüş bir kaplumbağanın kabuğu olmalı...»

Kahve kabını elimde evirip çevirdikten sonra:

— «Ne tuhaf rengi var!» diye söylendim. «Hiç bu renkte kaplumbağa kabuğu görmedim.»

Kabı geri alırken:

— «Evet,» dedi. «Bunu hiç düşünmemiştim.»

★

İsterseniz, siz de oraya gidin ve hikâyeyi ihtiyarın ağzından bir defa dinleyin. Zannederim, benim vardığım neticeye varacaksınız..

Yol gayet basit; tarif edeyim: Lexington'dan güneye inen asfaltı takiben yirmi kilometre gidin; sola dönün ve tahta köprüden geçtikten sonra, otuz kilometre kadar daha katedin. Sonra yine sola saparsanız, bu hâdisenin cereyan ettiği kulübe tam karşınıza gelir. Üzeri camla kaplı ayak izlerini filân hep görürsünüz.

Bu izler ve ihtiyarın hikâyesi, zannederim benim gibi, sizin de, duyduklarınıza inanmanıza inanmanıza vetecektir. Ve yine zannederim ki, ihtiyar size, aynı kabı kullanmak suretiyle, bir fincan sıcak kahve ikram etmek isteyecektir.

O yuvarlak nesne, sahibinin zannettiği gibi, yavru bir kaplumbağanın kabuğu değildir. Fikrimce o, hasretini çektiği ateşe kavuşmak için, evin duvarını şuursuzca tırmalayan devin baş parmağından düşmüş olan tırnaktır.

Ben bunu, ihtiyarın anlattıklarına inanmak için, kâfi delil kabul ediyorum. Sizin ne düşüneceğinizi ise, tabiî bilemem!

BÜYÜK ATEŞ

Eski sayılarımızı 50 ŞER KURUŞA 1 ilâ 8 inci sayılarımızı toplu olarak alanlara 250 KURUŞA VERİYORUZ.

BÜYÜK ATEŞ ilk 8 sayıyı almayanlara büyük kolaylık göstermektedir. Öylesine ve o derece kolaylık ki buna DAMPİNG demek doğru olur.

Şimdiye kadar BÜYÜK ATEŞ'i alamayan herkes 1 ilâ 8 inci sayıları toplu olarak alırlarsa, kendilerine 250 kuruşa verilecektir.

Şayet çıkmış olan 1 — 8 sayılarımızın herhangi birini veya bir kaçını almak istiyorsanız beher sayı için 50 kuruş göndermeniz lâzımdır.

Sipariş ve müessese adresi : (Türkiye Yayınevi, Ankara Caddesi No. 36 — İstanbul).

KORKUSUZ ŞÖVALYE 28 ARAM

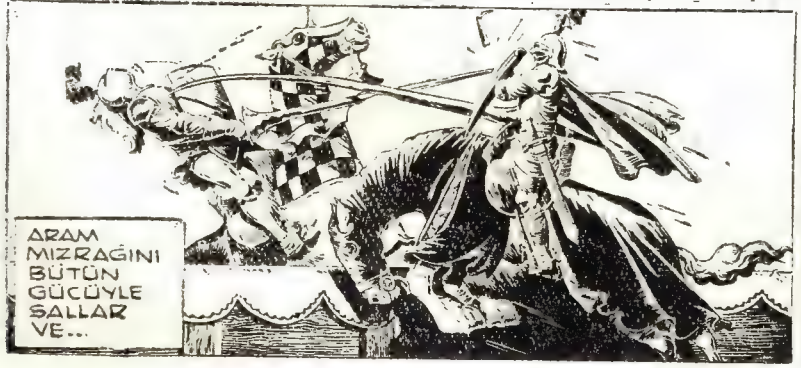

BRAVO ARAM!
İNŞALLAH YARALANMAMIŞTIR. ÇATIŞMA TEHLİKELİYDİ.

BU SIRADA BARON TOBİAS'LA ARKADAŞI DEMİRCİYE GİDERLER.
HELE BİR MEYDANA ÇIKAYIM DA GÖRÜN...

İŞTE ZIRH! SİZE ONU ALTINA BIRAKIRIM.

KABUL AMA BANA MIZRAK, KALKAN, VE BİR DE AT LAZIM.

BUNDA PEK İŞ YOK, AMA ŞÖVALYE HER ZAMAN ŞÖVALYEDİR.

ATIN DA YAŞI BİRAZ GEÇKİN... BOŞ VER BİZE GÖRE.

AMANIN PRENS ŞU GELEN ŞÖVALYEYE BAKIN!

BENDENİZ ŞÖVALYE TOBİAS!
DUUR!

KENDİ ÇAPIMDA BİR RAKİP ARIYORUM.

BARON TOBİAS! İKİ TARAFTAN BİRİNE KATILARAK TURNUVAYA İŞTİRAK EDİNİZ!

BUNUN ÜZERİNE TOBİAS BRONZ HEYKELLİ ŞÖVALYELERE YÖNELİR...
BENİ KABUL EDER MİSİNİZ?
SİZİ MEMNUNİYETLE KABUL EDERDİM, AMA MİĞFERİNİZDE CANAVAR YOK.

ANCELO KÜÇÜK DÜŞMEKTEN KORKMUŞTUR...
PİŞMAN OLACAKSINIZ!

DOĞRU DÜRÜST MIZRAĞI BİLE YOK.

PRENSİM, SİZ MÜSADE EDİN DE ONA GÖSTEREYİM.

BRONZ CANAVARLILARDAN BİRİ İLERLER...

BRONZ CANAVARLI MIZRAĞINI KALDIRIR TOBİAS KENDİNİ GERİYE ATAR.
VE ANİ BİR MIZRAK DARBESİYLE RAKİBİNİN BRONZ CANAVARINI UÇURUR
SONRA TOPARLANMASINA FIRSAT VERMEDEN MİĞFERİNİ ALIR.
ALKIŞLAYIN BENİ GÜZEL NAPOLİLİLER!
KİMİN AKLINA GELİRDİ BU MUCİZE?
ANCELO KIZARAK EN İYİ ADAMINI GÖNDERİR.
MASKARANIN KALKANINI AL DA DÖN BARLETTA...
BARLETTA'NIN DA BRONZ CANAVARI UÇAR
BİR MASKARAYA REZİL OLDUK YAHU.
GÖRDÜNÜZ MÜ PRENSİM, RAKİPLERİMİZ DELİ OLDU...
BİR SAAT ARA VERİLECEK!
BENİ TOZA BULAMAK İÇİN TUZAK MI HAZIRLIYORSUNUZ?..
GEL ŞU PALAVRACIYI DİNLEMİYELİM ORLANDO...
MİĞFERİNİZLE KILIÇINIZI ÇADIRINIZA KOYAYIM
BU SIRADA BİRİ ORLANDO'YA SESLENİR.
SEN İYİ BİR SEVİSSİN. ONU BIRAK DA ATA BAK!
AZARLADILAR MI?
MİĞFERİNİ KENDİ TAŞIYACAKMIŞ. HEMEN TERSLEDİ...

ALO. BENİ ARIYAN OLDU MU?
HAYIR! MÜHİM BİR ŞEY YOK.

YARIN GÖRÜŞÜRÜZ!
İYİ GECELER!

HASTASININ TEHLİKEYİ ATLATTIĞINI GÖREN DR. MORGAN, HEMŞİREYE SON TALİMATINI VERİR.
DÖRT SAATTE BİR İĞNE YAPARSIN.
İYİ GÖRÜNÜYOR REKS.

İSTİRAHATE İHTİYACIN VAR SENİN REKS.
EVE GİDİYORUM MERAK ETME!

DR. MORGAN'IN OFİSİ...
NE... NE İSTİYORSUNUZ?
KORKMA. UYUŞTURUCU MADDELERİN YERİNİ GÖSTER.

ÖYLE ŞEYLER BULUNDURMUYORUZ.
BİZİ KANDIRMA!

CANIMI YAKIYORSUNUZ.
KONUŞMAZSAN DAHA DA FENA OLACAK..

GİNGER DAHA OFİSİ KAPATMAMIŞ...
BRADLEY EDWARDS

İLÂCIN YERİNİ SÖYLE CANINI YAKACAĞIM!
BURADA UYUŞTURUCU MADDE TUTMAYIZ!

KAPI AÇIK. DEMEK İÇERİDE.

BİRİ GELİYOR.
DEVAMI VAR

GÖNÜL FIRTINASI 28 REX MORGAN

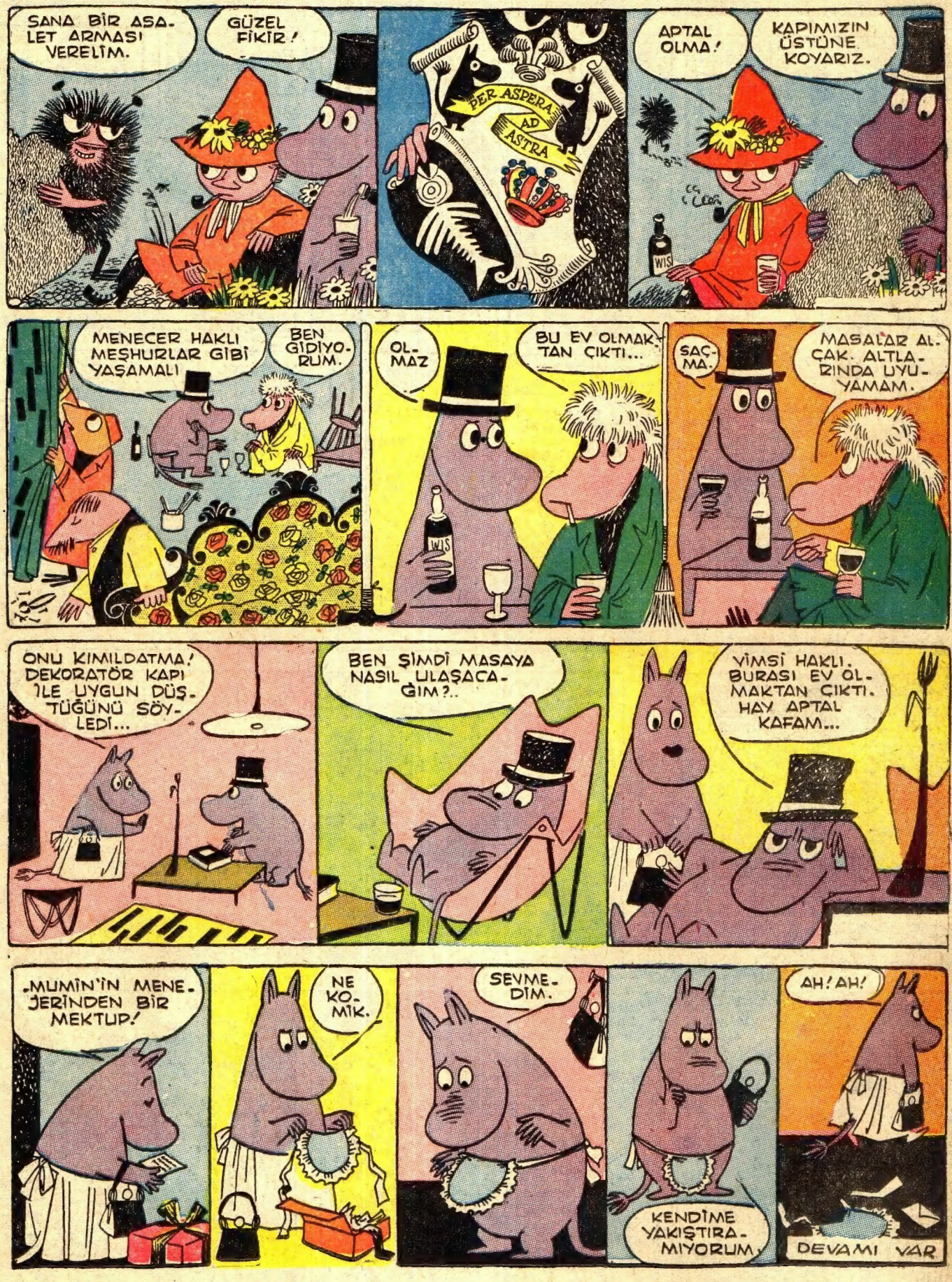
SANA BİR ASALET ARMASI VERELİM.
GÜZEL FİKİR!
PER ASPERA AD ASTRA
APTAL OLMA!
KAPIMIZIN ÜSTÜNE KOYARIZ.
MENECER HAKLI MEŞHURLAR GİBİ YAŞAMALI
BEN GİDİYORUM.
OLMAZ
BU EV OLMAKTAN ÇIKTI...
SAÇMA.
MASALAR ALÇAK. ALTLARINDA UYUYAMAM.
ONU KIMILDATMA! DEKORATÖR KAPI İLE UYGUN DÜŞTÜĞÜNÜ SÖYLEDİ...
BEN ŞİMDİ MASAYA NASIL ULAŞACAĞIM?..
YİMSİ HAKLI. BURASI EV OLMAKTAN ÇIKTI. HAY APTAL KAFAM...
MUMİN'İN MENEJERİNDEN BİR MEKTUP!
NE KOMİK.
SEVMEDİM.
KENDİME YAKIŞTIRAMIYORUM.
AH! AH!
DEVAMI VAR